

RUXANDRA BURCESCU

Greu de pătruns în pădurea de mesteceni

Ruxandra Burcescu

Greu de pătruns în pădurea de mesteceni

ROMAN

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Florina Pîrjol

Design și ilustrație copertă:
Rucsandra Enache

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriel Tudorie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BURCESCU, RUXANDRA

Greu de pătruns în pădurea de mesteceni : roman /

Ruxandra Burcescu. - București : Editura Trei, 2026

ISBN 978-606-40-3097-9

821.135.1

Copyright © Editura Trei, 2026
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-3097-9

*La fiecare cotitură cărarea asta printre copaci se continuă
altundeva, singură.*

*Mircea Ivănescu,
Greu de pătruns în pădurea de mesteceni*

Prolog

---

august 1983

Deși era trecut de amiază, soarele încă ardea. Copilul simțea dogoarea pe creștet, iar fața îi era încinsă de efort. Atât de cald îi mai fusese doar într-o noapte când făcuse aprindere la plămâni și fusese la un pas să moară. Se zvârcolise în pat vreme îndelungată, de parcă ar fi fost un animal viu pus pe jar. Maică-sa l-a încălțat cu șosete înmuiate în oțet, i-a șters fruntea cu cârpe reci, a plâns și s-a rugat lângă patul lui. Când și-a dat ochii peste cap, femeia a aprins o lumânare. Însă, după un timp, copilul a încetat să se mai zvârcolească și a adormit. Spre dimineață, primul lucru pe care l-a văzut a fost fața ei încercănată și lumânarea topită. De atunci, femeia le spunea tuturor vecinilor că el e miracolul ei.

— Și cel mare? o întrebau ele.

— Cel mare se descurcă.

Asta se întâmplase acum mulți ani, pe vremea când era o țăcă ce abia se ținea pe picioare, nu un băiat de opt ani care putea să alerge mai repede decât orice alt băiat din cartier. Dar acum obosise, iar arșița îl încetinise. Se ascunse

în spatele pubelei ruginite să-și tragă sufletul. Era atât de sleit încât nici nu simțea mirosul gunoiului care băltea în zeama încinsă.

— Cristinele, unde te-ai ascuns, mă? se auzi o voce pițigăiată în apropiere.

— Cristinele, să moară mama, ieși, că dacă te găsim noi o belești, se auzi o a doua voce, ceva mai groasă, dar cu timbrul acela spart al băieților în pragul adolescenței.

Nu mai putea să alerge. Privi îngrozit în jur. Platforma cimentată pe care se afla pubela era mai departe de blocuri. Cele mai apropiate erau blocurile din cartierul țiganelor, iar frate-său îi spusese să nu se ducă acolo dacă nu vrea să fie tăiat pe burtă. O altă soluție ar fi fost să înceapă să țipe, dar ei ar fi ajuns mai repede decât orice alt vecin, asta dacă ar fi fost vreunul curios să afle de ce țipă. Măcar de-ar fi trecut cineva pe stradă. Dar cine să iasă din casă la ora asta, pe o căldură care l-ar fi băgat în mormânt pe altul mai slab de inimă? Nu avea altă soluție decât să sară în pubelă.

Se prinse cu mâinile de marginea ei și își luă avânt, dar trupul îi alunecă pe fierul încins. Rugina nu mai iese din haine, maică-sa avea să se supere pe el. Se mai opinti o dată și reuși să rămână agățat. Se propti în mâini și își trase corpul în sus, până când marginea pubelei îi ajunse în dreptul burții. Privi la cojile de ouă și de cartofi năclăite, la peturile de bere, la resturile de mâncare putrezită și își dădu drumul. Ateriză pe moale și simți un lichid scurgându-i-se pe picior. Făcu o gaură printre gunoaie și își potrivi trupul în ea, lăsându-și doar capul afară. Își trase o cârpă murdară peste cap și închise ochii.

— Dă, Doamne, să se plictisească și să plece acasă la ei.

Cu frate-său s-ar fi descurcat el pe urmă, Poetu' și Țuchi erau problema. Ei fuseseră cu ideea să piște de la Dacia domnului Marin. Așa spuneau, să piște. Ca țânțarii uriași care invadau orașul vara, când Dunărea devenea o baltă stătută. Îl auzea pe taică-său înjurând noaptea și izbind cu papucul în pereți, vânând țânțarii care nu se mai săturau de sânge. Dimineața, era spuzit de umflături pe care le rupea scărpinându-se, doar pentru ca în noaptea următoare să o ia de la capăt.

Cât ținea vara în Giurgiu, țânțarii erau nelipsiți. Când ieșea la fotbal pe stradă, i se lipeau de picioarele transpirate chiar în timp ce alerga. Când mânca în bucătăria încinsă, veșnic mirosind a ceapă călită, îi intrau în ciorbă, îi umblau pe față și îl ciupeau de unde nimereau. Chiar și când mergea cu frate-său la baie la Piciorul Podului, erau acolo, în roiuri deasupra apei. Îl pișcau de nas când înota și îl atacau cu furie, în timp ce se usca pe mal.

Da, Țuchi și Poetu' erau ca țânțarii. Oriunde te duceai, nu puteai să scapi de ei. Țuchi era pipernicit și avea un semn pe frunte de când îl bătuse taică-său o dată și se lovise cu capul de colțul mesei. Rămăsese cu o cicatrice și cu un ochi fix, ca de pește, treabă care îl făcea să pară veșnic nedumerit. Fuma chiștoace de pe jos și avea o voce subțire și uleioasă care îl făcea antipatic din start. Nu înțelegea ce căuta frate-său cu Țuchi, dar avea bănuiala că linguşelile lui îi atingeau o coardă sensibilă. Poetu', în schimb, era deja o matahală la cei treișpe ani ai lui. Nu era foarte înalt, dar era gras, cu picioare scurte și puternice. Când șuta, putea să trimită mingea și peste bloc. I se zicea Poetu' de când o oripilase pe profa Bârzan cu o parodie după o poezie a lui Coșbuc. Spre deosebire

de Țuchi, care nu râdea niciodată, Poetu' se amuza mereu din te miri ce, dezvelindu-și dintele din față spart. Ei erau prietenii fratelui său, dar copilul știa că erau, în același timp, și lacheii lui. Fratele său era liderul nenumit al acestui trio ciudat. Spre deosebire de Țuchi și de Poetu', pe care nu îi dădea inteligența afară din casă, pe frate-său îl ducea capul. El venise cu ideea să fure benzină de la mașinile din cartier. Schema era simplă, dar eficientă. În fiecare duminică, după masa de prânz, dădeau o raită în căutarea unei mașini al cărei rezervor să fie mai mult de jumătate plin. Trebuia să fie o Dacia 1300 sau 1310. Cu Trabantul și Lada treaba mergea anevoios, iar alte modele de mașini oricum nu existau în cartier.

Țuchi se făcea că își aranjează părul în oglinda mașinii și trăgea cu ochiul înăuntru, la acul de benzină. Poetu' își nota numărul mașinii și adresa, apoi se întorcea la frate-său, care trecea toate informațiile într-un carnetel. După ce alegeau o mașină, mai așteptau un timp să se asigure că nu e nimeni prin zonă, apoi se puneau pe treabă. Frate-său spărgea încuietoarea bușonului de la rezervor, iar Țuchi și Poetu' îi țineau spatele. Era dibaci și rapid, niciodată nu îi lua mai mult de câteva zeci de secunde să spargă o încuietoare. Apoi băgau furtunul în bușon. De obicei Poetu' era cel care trăgea cu gura din furtun până dădea de benzină. Potriveau furtunul într-un bidon de plastic de zece litri și, dacă era cazul, după ce se umplea, îl schimbau cu un altul. Preferau Dacia 1300, care avea capacitatea rezervorului un pic mai mare decât Dacia 1310. De regulă, scoteau puțin peste două bidoane pline, dar se întâmplase să scoată chiar și patru. După ce terminau, o luau la fugă cu bidoanele și nu se opreau decât în spatele

garajelor, unde frate-său avea o ascunzătoare. Bidoanele pline cu benzină nu stăteau acolo niciodată mai mult de câteva ore. După ce se înnopta, apărea Mache cu papucul lui, le ridica și le dădea băieților un sfert din cât valoarea benzina. Era un târg bun pentru toată lumea.

După ce operațiunea se încheia cu succes, frate-său încercuia mașina în carnețelul său și scria data, ca să știe să nu mai fure prea curând de la aceeași mașină. Asta era una din regulile lui, să fure în mod egal, pe cât posibil, de la toți locuitorii din cartier. O altă regulă era să nu țin-tească niciodată mașina vreunui vecin din bloc. Iar regula asta a doua era motivul pentru care copilul se ascundea acum în pubelă, înotând în zoaie și cu inima bubuindu-i în piept.

Domnul Marin locuia chiar pe scara lor, la ultimul etaj. Îi plăcuse mereu de el, pentru că niciodată nu se supăra când făceau gălăgie în spatele blocului. Ba mai mult, în unele zile, soția sa cobora cu gogoși pe care le împărțea tuturor copiilor de afară. Ei doi nu aveau copii, însă erau mereu cu zâmbetul pe buze, iar domnul Marin avea întotdeauna povești interesante din armată. Amândoi erau ieșiți la pensie, dar, spre deosebire de vecinii mai în vârstă, care îți făceau gura pungă doar când îi auzeai strigând „Al cui ești tu, mă?“, domnul și doamna Marin aveau întotdeauna o vorbă bună pentru copiii slăbănogi cu coatele julite.

În urmă cu un an însă, doamna Marin se îmbolnăvise și, după vreo câteva luni, murise. Moartea ei topise zâmbetul de pe fața domnului Marin. Era în continuare politicos cu vecinii, dar devenise indiferent față de copiii din cartier. Nu se lua de ei, dar nici nu îi mai chema

la povești și gogoși. Uneori părea că nici nu îi observă. De fapt, așa cum umbla brambura prin cartier, călcând în gol parcă, domnul Marin părea și el ieșit din viață. Singurul lucru de care se îngrijea era Dacia lui galbenă, pe care o lustruia în fiecare zi. Scaunele erau capitonate cu blană de oaie, iar asta ar fi fost problematic vara, dacă ar fi circulat cu mașina. Dar, de la moartea soției sale, domnul Marin aproape că nu mai scosese mașina din parcare. În schimb, o inspecta în fiecare zi, trecându-și degetele noduroase pe capota lucioasă, lustruind farurile și verificând ușile. Indiferent cum era vremea afară, Dacia domnului Marin arăta întotdeauna de parcă abia ar fi cumpărat-o, iar roțile erau mai curate decât multe dintre podelele apartamentelor din cartier.

În ziua când Țuchi și Poetu' au venit cu ideea să piște mașina domnului Marin, copilul le-a reamintit de regula fratelui său.

— Ia uite-l pe coițe ăsta ce tupeu are! Bă, puță, ți se pare ție c-avem treabă cu tine? Ia dă-i de aici, că frac-tu hotărâște, a mârâit Poetu' la el.

Frate-său, care fuma o țigară, privind absent pe deasupra blocurilor, nici nu a coborât privirea.

— Nu știi ce să zic, e din bloc cu noi, a spus, într-un final.

— Haide, bă, doar nu te iei după puțoiu' ăsta mic, ce dracu'? ăsta nu știe altceva decât să fugă.

— E destul de bun la fugit, a răspuns frate-său absent.

— Să-l dea mă-ta la alergat atunci, da', până una, alta, noi avem o treabă. Au adus în piață blugi de la turci și n-am bani să-mi iau. Și lu' prostu' ăsta de Țuchi îi trebuie bani, că taică-său iar s-a luat de băut.

— Nu zic că mie nu mi-ar trebui bani, dar avem o regulă.

— Fratele meu, interveni Țuchi, avem o regulă și e bună. Da' moșu' n-a mai scos mașina aia din parcare de nu știi când, n-are nevoie de ea. În plus, tu ești băiat deștept și știi cum să umbli ca să nu se prindă. Am mers pe mâna ta de la început, că doar ești fratele nostru. Acuma mergi și tu pe mâna noastră o dată! Sau ți-e frică?

— Bine, mă, facem! Da' e singura dată.

— Gata, tăticule', mă duc s-aduc bidoanele.

— Nu puteți să faceți asta! Nu vă las, interveni copilul.

— Cristinele, te mănâncă pielea. Să zici dacă vrei să te scarpine Poetu' puțin, i-a răspuns Țuchi.

— Mă cheamă Cristian, nu Cristinel.

— Ba Cristinel te cheamă, că ești mic și prost și dacă nu erai frate cu ăsta n-aveai ce să cauți cu noi. Acum vaea de-aici, du-te la mă-ta la povești!

— Am să vă spun.

— Ce zici, bă, tu acolo? Să ne spui cui? Lu moșu'? Atât îți trebuie! Tu-l auzi pe frate-tu ăsta mic ce zice?

— Zice și el așa, de cocoș. Cristi, ia vezi că-ntreci măsura!

— Nu, nu mașina domnului Marin. E tot ce are, a strigat copilul și, spre oroarea lui, ochii i s-au umezit și i s-a format un nod în gât.

— Bă, cu cine l-a făcut mă-ta pe ăsta? Uită-te și tu la el cum bâzâie, de zici că-i pizdă, a mormăit scârbit Poetu'.

Frate-său s-a ridicat fără niciun cuvânt, a aruncat chiștocul și le-a făcut semn celorlalți doi să-l urmeze.

Copilul a rămas încremenit în fața blocului câteva

momente. Pe cine să cheme, cui să spună? Se simțea neputincios, mic și prost, fix așa cum îi spunea Țuchi că e. Dar nu putea să-i lase, domnul Marin fusese întotdeauna bun cu ei. Era nervos și pe frate-său, pentru că cedase. Și nu doar din cauza asta. Țuchi și Poetu' terorizau toți copiii din cartier, erau proști și răi și erau cei mai buni prieteni ai fratelui său. Iar el putea să spună orice, era ca și cum ar fi vorbit cu un zid, niciodată nu-l băga în seamă. Erau cinci ani între ei, dar ar fi putut fi la fel de bine și patruzeci. Nu de puține ori își dorise ca el să fi fost primul născut. Și atunci el ar fi putut să-i spună, privind absent în zare: „N-am chef de tine, țacă! Du-te la ăia de vârsta ta și lasă-mă-n pace!”

Își strânse pumnii mici și începu să meargă apăsător, întâi încet, apoi din ce în ce mai repede, până când o rupse la fugă. Erau deja lângă mașină cu bidoanele când îi ajunse din urmă și începu să țipe.

— Hoții! Hoții la benzină!

Cei trei se întoarseră brusc către el. Copilul se opri la o distanță de câțiva metri, își făcu palmele pâlnie și începu să strige și mai tare.

— Bă, taci dracu' că te calc în picioare, îi zise Poetu' fără să se miște din loc.

— Ieșiți! Ieșiți afară! Hoții! continuă el nestingherit.

— Ce zici, mă, tu acolo? se auzi o voce de la un balcon de sus.

— 'Ai să-mi bag pula, Cristinele ești mort, scuipă Țuchi printre dinți și se repezi la el.

Dar copilul se aștepta la asta. Le arătă degetul mijlociu și o rupse la fugă în direcția opusă. Alerga cât putea, mai repede decât alergase vreodată, sărind ager peste gardurile din fier forjat care împrejmuiau grădinile de zarzavaturi de la blocuri. Crezuse că or să renunțe, mai ales

Poetu' cu picioarele alea scurte și grăsimea care îi tremura de ziceai că e piftie. Dar se țineau aproape în urma lui. Simțea că începe să obosească, iar soarele puternic îl lovea în moalele capului. Își dădea seama că nu avea cum să o țină așa, trebuia să găsească o ascunzătoare. Atunci dădu colțul ultimului bloc de pe stradă și văzu pubelele în depărtare. Fără să se gândească, dar simțind, instinctiv, că pubelele erau salvarea lui, se îndreptă către ele. Știa că nu avea mult timp la dispoziție până când vor da și ei colțul blocului și îl vor zări.

— Un' s-a dus, mă, ăsta? se auzi vocea lui Țuchi aproape de pubelă.

Copilul își ținu respirația, rugându-se să nu le dea prin cap să se uite înăuntru.

— Bă, și dacă-l prind, îl calc în picioare, mă jur pe mama, zise Poetu' gâfâind.

— Eu primul, auzi vocea lui frate-său și simți o împunsătură care n-avea nimic de-a face cu frica.

— Eu zic să ne-ntoarcem să-l așteptăm pe scara blocului, că acasă tot tre' s-ajungă, continuă Țuchi.

— Nu merge, că nu-i prost. O s-aștepte până diseară când ies babele pe-afară, zise frate-său. Tre' să-l găsim acum dacă vrem să-l pedepsim.

— Bă, coaie, și-am lăsat și bidoanele alea acolo, poate le ia cineva, mormăi Poetu'.

— De luat înapoi n-avem cum să le luăm, c-or să ne vadă și-or să știe c-am fost noi. Vrei la pârnaie? Dă-le-n sânge de bidoane, luam altele.

— Să luăm noi altele? Să ne ia frac-tu ăla prost, că numai el e de vină. Și tu, fratele meu, să moară Gigi, ești mare smardoi și nu știi să-l pui pe frac-tu la respect! Păi, ce șmecherie ai tu, coaie?

Copilul nu auzi răspunsul fratelui său deoarece simți o mișcare în pubelă. Își întoarse privirea la timp ca să vadă doi ochi roșii care îl priveau curioși. Mai mare decât orice alt șobolan pe care îl văzuse, nu părea să se teamă de el. Era atât de aproape încât îi simțea duhoarea de canal prin mirosul stătut al gunoiului în putrefacție. Se ridică pe labele din spate și își dezveli colții îngălbeniți. Copilul începu să dea din mâini și din picioare, încercând să se elibereze din groapa de gunoi, dar se afunda din ce în ce mai tare.

— Ce se-aude? zise Țuchi și se repezi la pubelă.

Dintr-un salt era agățat de margine. Copilul ridică ochii și îi întâlni privirea. Ochiul de pește privea pe sus, dar ochiul bun era ațintit asupra sa, iar fața îi era brăzdată de un rânjet de hienă.

— Bă, l-am găsit! Ia veniți să-l vedeți pe-al meu ce bine îi stă în gunoi!

În câteva clipe, fețele Poetului și ale fratelui său îl priveau de pe marginea pubelei. Apoi, dintr-un salt, erau și ei în pubelă și își făceau loc printre gunoaie spre el. Țuchi rămăsese agățat de margine și privea avid. Două brațe mari și puternice îl ridicară, dar nu avu timp să se dezmeticească. Frate-său îi trase o palmă care îi făcu urechea să-i țiuie. Încercă să se elibereze din menghina brațelor lui Poetu', dar fără succes. Brațele îl purtară pe sus până la marginea pubelei, apoi Poetu' se opinti și îl aruncă peste margine. Avu timp doar să își protejeze capul cu mâinile și se lovi de ciment cu un zgomot surd. Simți o arsură în gamba dreaptă și încercă să se ridice, dar Țuchi îi trase cu sete un picior în burtă care îi tăie respirația. Apoi aceleași brațe puternice îl ridicară în picioare.

— Ți-am zis, coițe, că te prindem și-o să te batem de te caci pe tine? spuse cel care îl ținea strâns.

— Cristinele, ai făcut-o de oaie, acu' o să afli și tu de ce-i zice lu' frac-tu Balauru'.

Ridică privirea către fratele său. Ochii lui de cărbune nu mai aveau nimic din absența cu care îl privea de obicei. Erau atenți și reci, ochii unui animal de pradă. Buza de sus, spuzită de un puf blonziu-roșiatic, era ușor ridicată, lăsând să se întrevadă dinții lați. Se apropie ușor de el, până în punctul în care copilul îi simți respirația fierbinte pe față. Ceva din privirea fratelui său îl făcu să-și întoarcă capul într-o parte. Înainte de lovitură, îl simți cum își duce pumnul în spate pentru a-și lua avânt și închise ochii. Forța pumnului îi dădu capul pe spate, zdrobindu-i nasul. Durerea și gustul sângelui îl făcură să vomite. Scârbit, Poetu' îl împinse pe jos și se dădu câțiva pași în spate.

— Ce faci, coaie, gata? auzi vocea lui Țuchi.

Fratele său se întorsese cu spatele și mergea în direcția opusă.

— E suficient, răspunse el fără a se uita în urmă. Hai să vedem ce s-a ales de bidoane.

Poetu' trecu pe lângă el și îi trase o flegmă pe față. Ar fi putut să rămână acolo jos până plecau. S-ar fi ridicat după și ar fi căutat o cișmea să se spele de sânge și de vomă. Dar flegma Poetului trezi ceva în el. Se sprijini în brațe, ridică capul și strigă după fratele său.

— Morții tăi de bulangiu. Te crezi mare și tare, da' ești un terminat, auzi? Nici mama nu te iubește de terminat ce ești!

Fratele său se întoarse brusc, urmat de ceilalți doi. În câteva secunde era lângă el și îi trase un picior în gură.

Copilul mai apucă doar să își acopere capul cu brațele. O ploaie de picioare se abătu asupra lui. Îl loveau din toate părțile, unde nimereau, în burtă, în cap, în spate, între picioare. Auzi un pârâit, ca de zgârci trosnit între dinți. Apoi totul se făcu negru și nu mai simți nicio durere.

Prolog II

---

august 2004

Venise la scurt timp după poliție. A avea un prieten polițist care o sunase de cum primise apelul, pentru că o astfel de știre nu era importantă doar în Giurgiu, unde nu se întâmpla nimic niciodată, ci avea șanse să ajungă și la televiziunile naționale. Moartea e un subiect bun de știri, iar moartea unui om tânăr are toate ingredientele necesare să trezească interesul. Mai ales dacă omul tânăr a murit într-un mod suspect. Și să plutești vânat și umflat pe Dunăre, cu sfori legate de mâini, e suspect.

Polițiștii încercuiseră zona cu bandă galbenă când a ajuns ea. A înregistrat dintr-o privire întreaga scenă. Hățișul de buruieni uscate care se întindea de-a lungul malului, scaunul pliant lângă care era așezată lada frigorifică, undița lăsată pe jos și cei doi pescari cu fețe lungi și maiouri pătate de grăsime, care stăteau în picioare neștiind dacă aveau voie să se așeze. Dinspre Dunăre venea un miros de motorină. Polițiștii erau ocupați cu cadavrul. A avea timp să vorbească cu cei doi pescari până nu-i

duceau la secție. I-a făcut un semn cameramanului și s-a îndreptat spre ei.

— Bună ziua, ce s-a întâmplat aici? Ne puteți spune, ca să aflu și telespectatorii noștri?

— Săru-mâna, domniță, a spus unul dintre ei și și-a scos șapca, dezvelind chelia care i se întinsese pe toată partea de sus a scalpului. Treabă urâtă rău aici, urâtă. Un băiat tânăr, săracu'.

— S-a înecat? Dumneavoastră ați găsit cadavrul?

— Eu, cu prietenul ăsta al meu de aici. Nae, zi și tu ceva, că ești la televizor!

Nae a mormăit un „bună ziua“, apoi a tăcut și și-a mutat privirea. Părea mai speriat de perspectiva de a fi la televizor decât de aceea de a găsi un cadavru plutind pe Dunăre.

— Te-a luat rușinea, ai? a continuat primul pescar. Lasă că vă zic eu cum a fost! Deci am venit aici cu Nae. Așa ne mai relaxăm și noi, o berică, dăm la pește, e și doamna mulțumită când îi aduc șalău acasă, ce să faci? Ne descurcăm cum putem, e greu la pensie, ăsta-i adevărul.

— Da, înțeleg. Și ați venit aici și ați găsit cadavrul?

— Nu din prima. Ne-am pus noi scaunele, ne-am scos undițele, am pus momelile, în fine. Și le-am lăsat în apă, că cel mai bine e să stai liniștit, peștele trage dacă nu te agiți. Și, cum stăteam eu așa și vorbeam cu Nae, simt că mi s-a agățat undița. Da' nu trăgea nimic. Zic: „Iar s-a prins în vreun gunoi de-l aruncă ăștia pe Dunăre“. Tare mi-e ciudă, pe vremea lu' Răposatu' nu vedeai gunoaie pe Dunăre, nu, domne! Și îi zic lu' Nae să se ducă s-o scoată, că e mai tânăr, pe mine mă dor șalele ceva de speriat.

— Deci domnul a găsit cadavrul?

— Stai să-ți zic. Se duce Nae pe mal, eu îmi vedeam de treaba mea, desfăcusem o bere și când s-o duc la gură îl aud